

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

Ioannis Hierosolymitani, sed ipsius quoque, Damasceni testimonio. Trithemius quoque, putavit duos fuisse Damascenos, alterum sub Theodosio qui libros de Theologia composuerit, alterum sub Leone, qui pro Imaginibus disputavit. Sed ille quoque erroris committitur, cum liquidum constet Damascenū hunc adversus Iovinianum disputasse. Lib. 4. cap. 17. Et in lib. 2. de Orth. fide cap. 10. & lib. de Trigafo, qui in quodam synodo sub Iustimiano damnatus est.

6. Maij.

Inter eos Sanctos qui mentē ab ignorantia & illusionē, animam verō à perturbationibus turbationibusque omnibus vindicarūt, qui mundum laborationibus suis adornarunt, mentesque omni veritatis lumine illustrarunt haud postremas ob hoc per celebris ille Iohānes, cui cognomen à Damasci civitate patria inditū est. Fuerunt autem illi & progenitores admodum pii, qui in medio spiritus sancti rorem Christianaeque scientiae fragrantissimum strodiebant unice. Ab eo enim tempore, quo in Agnoniū manus civitas venit, soli ipsi Christiani nomen ut praeclaram inviolabilemque hereditate habuerunt, rectitudinem fidei nulla ex parte corrumpentes. Enimvero sicut signa in colle, imò sicut lucina in nocte, & sicut semen Israël, & sicut scintilla in cinere, ita genus progenitorum Iohannis in Damasco relictum est, quod praeclaram hanc faciem orbem olim illustraturam, proferret. Et quidem in clyto illi progenitorum stemma fructu

Parentes Iohannis Damasceni.

Patri eius vicinitas eximia.

Pater eius vir cum primis pius atque humanissimus singulari praeditus dignitate facile princeps, cui plurimas possideret opes, eas non in comessationibus aut furoribus intempestivos effundebat, sed in rebus mendis Christianis captivis impendebat. Reliqui

rem bona immobilia (quæ in Iudæa & Palæstina
habebat plurima) redemptis Christianis ad refo-
rationem, vitæque, quantum satis erat, subsidium
partiebat. Et sanè tanta vir ille humanitate &
clementia pollebat, ut cum multa haberet, ipsa nõ tam
quam alijs possidere videbatur. Hac itaque non
solum hospitalitate, ut Abraham, sed humanitate
creditus cum esset, partum sanè admirandum præ-
cipuo loco à Deo accipere meruit.

Nascitur igitur ei puellus ille præclarus, quem
necero adhuc corpusculo, filium lucis fecit: ac viro
quidam omnigenis disciplinis exercitato maxima
artium alimentis nutriendum tradidit. Quo au-
tem modo virum hunc nactus fuerit non erit abs re
credere. Barbari Damascenorum excursionem in
viciis loca facta Christianos complures in præ-
cipuum abegerant, quos partim venales emptoribus
proponebant, partim gladio ad exitium petebant.
Ab horum sorte fuit vir quidam ab Italia abactus
(Cosmas nomen erat) qui internam mentis con-
suetudinem sanè diuinam tum honestate vultus tum
sæpe profitebatur namque disciplinam monasti-
cæ referebat. Huic certatim omnes, qui ad mortem
proponebantur, demisso corporis habitu supplicabāt,
ut intercessione Deum sibi conciliaret. Id ubi ani-
mæ intercesserunt Barbari, destinatos morte supplicare
non tam bene honesteq; morato, accesserunt, & cuius
auctoritatis esset, interrogarunt.
Nõ sum, inquit, sacerdotio initiatus ne-
que aliqua dignitate functus, sed inutilis monachus
philosophiæ professor, non nostræ tantum qua in
cognitione amorq; perducimur, sed eius etiã
ab exteris sapiētibus tradita summo apud mū-
dum in honore est. Hęc ut loquutus est,
lachrymarum effudit.

Damasceni
ortus ac ba-
ptismus.

Cosmas mo-
nachus Io-
hannis præ-
ceptor.

Non.

Non procul stabat Iohannis pater, qui viso viro sic lachrymante calamitosum cōsolaturus accessit, & ait: Homo Dei, quid est quod huius mundi amissionem tantis lachrymis prosequeris, cui iā pridem, quantum ex habitu coniectare licet, renunciasti? At monachus: Non huius, inquit, vitę amissionem deploro, sum enim, vt dixisti, mūdo mortuus: sed hoc vnum me affligit maximē, quod cum omnium artium disciplinis imbutus sim, & instructi ssimā eruditionis supellectilem multis mihi sudoribus comparauerim, hætenus mihi denegatū sit, vt per philosophiam filium mihi similem generem, quod rea illa philosophorum progenies semper in me conferuetur. His auditis Iohannis pater, qui thesaurū magna auiditate desiderabat, concione gressu ad Saracenorū principem cucurrit, eiusque prouolutus pedibus Cosmam illum *χόσμον* & oratione expetiit: statimque voti cōpos factus virum illum domum suam reduxit tantaque beneuolētia recepit, vt maiori non posset. Cumque illum rerum omnium suarum participem fecisset, petiit ab eo vt filij sui curam susciperet & omnium disciplinarum cognitione diligenter instrueret. Erat illi præterea alius quidā egregia indole adolescens quem tunc adhuc corpore pupillum, Cosmam nomine, Hierosolymis pulsum in filium adoptauerat, qui comuni & mensa & præceptore cū Iohāne fruebatur. Itaque monachus is tanquam alter Midas ingentibus potitus thesauris alacritate incredibili ad opus ferebatur, & vtrumque breui temporis spatium tam exactē omnibus disciplinis imbuit: vt ferē nihil quod ad cuiusvis scientiæ perfectionē requiritur, in ijs desiderari posset. Nam cum ingenij felicitate studijque pertinacia quidquid in grammatica

Cosmas Hierosolymitanus.

diabliticisq; difficile est, superassent: protinus
mentem philosophiā ita complexi sunt, vt omni-
bus animi perturbationibus sedatis, admirabilem
quendam de se mentis splēdorem præberent. Inde
in naturæ candorem aliorū oculis vix tolerabilem,
itaquam perspicaces aquilę intenderunt. Arithme-
ticam autem proportiones nō minū felicitē quā
Pythagoras vel Diophantes ipse affecuti sunt. Geo-
metricam ita edocti sunt vt Enclidi non cederent.

Nihil item quanto calluerint artificio, carmina
& hymni liquidō testantur. Denique quan-
tum Iohannes in syderum scientia valuerit, ex his
scriptis luce meridiana clarius apparet. Tam
quis non iure illius in diuinis literis studium
commendetur? quis pro dignitate diligentiam, quis e-
tationem commendare poterit?

Sed illa quamuis magna sint admiratione digna,
humilius tamen est, quod tanta scientiæ magnitu-
dine non modō inflatus non fuerit, sed potius ani-
mum tantō submissius depresserit, quantō altiū
et cogitatione in sublime tendebat. Etenim
quodam animi in mundum propensione non
atque cum nauigio aliquo adhuc ipse innata-
re, cupiebat hanc quoque mundi nauem abijcere,
propreque affectionis vestes omninō exuere, sicq;
sola mente in pelagus se cōijcere, atque in fundum
vltimū vsque penetrare, vt ingentis pretij margari-
tam illic reconditum inueniret. Hac igitur cupidi-
tate flagrans, ad imum vsque gurgitem se demitte-
bat, nec eruditionis nomine tumorem vllum con-
tribuit, verū per arcanæ sapientiæ amorem sese
extremabat.

Hæc itaque disciplinis cū Iohanne rōm Cosma
magis, magister ad pueri patrem accessit, aitque:
H h En quod

Damasceni
humilitas.

En quod tanta auiditate cupiebas plene conseruare. Pueri enim & ingenij magnitudine & impetu laboribus eò eruditionis euecti sunt, vt iam mentes recellere videantur. Quocircà cum nulli tantum deinceps vsui esse queam, superest vt mihi mentes persoluas, hoc est, vt per te mihi in monachatu nobium abire atque illic supremam sapiētiam te inuestigare liceat.

Hanc Philosophi orationē pater Iohannes cuius illibenter in aures admitteret, nē tamen pro tam præclara opera mercedem rependeret, plurimum instructū viatico in pace dimisit. Postquam ad Lauram, quæ in Sabæ solitudine sita est, profectus, illicquē ad supremum vitæ diem contutus ad ipsammet sapiētiam, hoc est, ad Deum grauit. Simul etiam e viuis excessit Iohannes.

Iohannes à Saracenorū principe dignitate ornatur.

Leonis Iconomachi furor.

At verò Saracenorum princeps Iohannem ad primarij consiliarij dignitate inuitum & eorumque reluctante coornauit. Gubernabat tunc imperium Romanum imperiū Leo Isauricus, quæquam belluino furore cum in Christianos cultores, tum verò in venerandas imaginesque, & tyrannica impietate Ecclesiæ coercere conatus, leo rapiens & rugiens laniabat. Ibi tum audita Leonis insania omnia eruditionis instrumenta expediuit: atq; Dei verbum, ritus gladium incidendi facultate præditum, illius mentis dogma tanquam caput nudum, obiecit. Ad orthodoxos itaque libellares insigni eruditione refertos pro venerabilium imaginum honore destinauit: omni studio nouus veritatis pugil in id incubuit, quissimam Patrum traditionem per totum orbem sanctam tectam conseruaret.

hoy di dH

Quod ut ab Imperatore Leone compertum est,
 nonnullis, qui eadem secū mentis
 laborabant, id negotij ipsi dedit, ut quavis
 ratione epistolam aliquam Iohannis manu
 nanciscerentur. Factum est haud oscitanter
 scelerum propugnatoribus quod im-
 fuerat; & epistola Imperatori tradita. Qua
 Leo accitis ex toto regno notarijs scriben-
 tissimis, iussit ut omnes ingenij vires inten-
 dunt, quò singulari artificio ipsius Iohannis cha-
 racteres exprimerent imitarēturque, ne vlla omni-
 arum differētia inueniri posset. Cū igitur
 scribendi peritissimos nactus esset, tum de-
 ulsit, ut epistolā tanquā ex Iohannis perso-
 iam impium Imperatorem scriptā exara-
 hęc esset sentētia: Salūe Imperator, Ma-
 hoc nomine gratulor, quò eandē nobis
 teneas, tuęque Celsitudinē honorē, quem
 duo: eaque de causa illud tibi significo, vr-
 nostrā exiguo Agarenorū praesidio muni-
 ferē negotio obtineri posse. Quare per-
 obtestor, ut tam preclaram occasionem nō
 ingens, sed ingenti strenuaq; manu huc quam-
 duos. Ad id enim ipse quoq; non mediocrē
 afferā, quandoquidē & vrbs & regio vni-
 mea penē potestate sita est. Hac epistola cō-
 ex eadē animi perversitate, impius ille alte-
 Damascenorū principem hoc exēplo confe-
 Cum nihil sanē pace atq; amicitia stabili in hac
 excogitari possit, tū nihil antiquius
 quam iclū semel amicitiaē fœdus ad extremū
 firmitū inuiolatūmq; conseruare. Quare
 quidā sub tua ditione Christianus crebris
 incitare non desinat, ut violatō pacis fœ-
 dere

Leonis
fraus.

Imperato-
ris Leonis
falsa & frau-
dulenta Epi-
stola ad Da-
mascenorū
principem.

Item altera
eiusdem.

Hh 2 dere

dere per summum scelus urbem tuam (ad quæ presentem opem suam pollicetur) in potestate meâ redigam, nolui tantam perfidiam te celare, ut scissis fides apud me parùm sancta videatur. Ita itaque unam ex ipsius ad me datis epistolis, et quæ improbitatem ac fraudem eius optimè persequi habere poteris.

His literis acceptis Barbarus Iohannem fraudulentamque ei epistolam ostendit. Quæ lecta Iohannes characteres suis quidem similes cōfessus est, se tamen literarum argumentum non rare, imò huiusmodi quicquam ne in mentem unquam sibi venisse testatur est. Verum Christi inimicus princeps nullam Iohannis mentionem admittens iniquū facinus imperavit.

Amputatur
S. Iohāni dextera.

nulla mora interposita dexteram Iohanni amputari iussit. Cumque ille breuē aliquod tempus pro sui causa multis ab eo precibus peteret, furore ebrius postulata reiecit, & dexteram quæ aliquoties Imperatoris impietate profusa

Suspenditur
dextera in foro.

excindi iussit, excisamque in foro ad terrorem pendit iussit.

Cum autem dies in occasum tenderet ac tyranni indignationem sedatam atque compositam esse conijceret, supplicibus ab eo precibus petijt vt suspensam in aere manum sibi donatam doloris acrimoniam & acerbitatis aculeos quæ id ipsum vehementiores esse dicebat, non mutare posset. His precibus cessit barbarus, manus viro iusto restitui iussit. Quæ accepta ille ex domo quod domi habebat, ingressus, prono corpore imaginem quæ Dei genitricis effigiem gerebat, uoluit excisam manum pristinx suæ committendam mouit: & intimo pectore ingemiscens pro-

illam illam ad misericordiam Dominam exorare cepit, ut manum, quæ pro Dei & Sanctorum honore strenuè certauerat, restitueret. Cumque vir solus prolixis precibus nõ sine lachrymis oraret, tantum lascitudine oppressus in somnum incidit.

Est autem in somnis constitutus vidit genitricis imaginem placidis lætisque oculis ipsum intuen-tem, dicensque: Ecce sanitati manus tua restituta est: nunc igitur sine mora eam alacriter aduersus graf-tilium ubique impietatem exerce.

Espergefactus igitur vir sanctus, cum excisam manum sanatam contemplaretur, incredibili gau-dio exultans manus in altum extulit, totamque il- lam noctem ad grati animi significationem cum v-ersa familia in precibus & canticis & hymnis cepit. Hec autem tanta animorum exultatio & con-stanti iubilatio cum ad vicinos & qui in orbem ha-berant, sese diffunderet, factum est ut quidam ex inimicis Saracenis principem suum adirēt, Iohanni minimè dexteram amputatam, sed ser-uum alicui, qui benevolentia erga eum ductus sepulchrum domini loco huic supplicio exposuisset dicerent: eos autem, quibus huiusmodi exectio im-posita fuisset, pecunijs corruptos poenam in alium transulisse. En enim, dicebant, Iohannes domi- nus tanto se iubilo oblectat, ac si nuptiale festum celebraret.

Hoc nuncio allato statim Iohannes accersitur, qui dexteram exhibere iussus, eam certo Dei iuris consilio ac prouidentia sibi restitutam esse, tanta quadam excisionis in ea clarissimè elucente, monstrauit. Tum Barbarus miraculo rei stupefactus: Quisnam, inquit, te in sanitatem asseruit? & quam quæso medicamenta imposuit? Et Iohan-

Hh 3 nescla-

Restituitur
ei manus di-
uinitus.

nes clara & ingenti voce miraculum prædicat
 Dominus meus, inquit, Iesus omnipotens me
 in sanitate me vindicauit. Ad hæc Barbarus: Quo
 tum coniectura assequor, ô homo, in fons hinc
 pliciu passus es: ac propterea id nobis ignoscimus
 lim, quod præcipiti atque inconsiderata sententia
 tibi intulimus. Tu verò pristinum munus adhibere
 bis, principemque inter consiliarios nostrorum
 obtinebis. At Iohannes mox humi prostratus
 nusque per diu iacens, vt aliam sibi viam meli
 cundiorẽ optabilioremque ingredi permittere
 stanter rogauit. Contrà verò Barbarus hanc
 testatem præcisè negabat. Eratque cernere tantum
 gladiatores quosdam, Barbarum & virum
 pugnantes. Ille enim multis mundi vinculis
 nem coercere cõtendebat: hic contrà magnum
 ac studium adhibebat, vt ea perumperet, et
 gelicis in sublimẽ pennis volaret. At verò
 to tandem cum preconio vincit gladiator
 omnesque aduersarij illecebras tanquam pa
 rum sagittas ducit, victorque discedit.

Damasceno
 rû princeps
 viso mira
 culo restitu
 ta manus si
 bi ignosci
 petit.

Iohannes
 omnia sua
 pauperibus
 distribuit, &
 monasteriũ
 petit.

Tum verò nouo perfusus gaudio cõfessus
 omnibus in pauperes, captiuos, seruos suos
 etiam libertate donauerat) & cognatos distri
 quemadmodũ ex matris suæ vterò nudus ex
 sic etiam, necessarijs indumentis exceptis, in
 mundo excelsit. Et quidẽ Hierosolymam pro
 cùm in his venerandis locis adorationis mon
 par erat, perfunctus fuisset, tanquam ceruus
 siti flagrans in solitudinem contendit, com
 socium non itineris dumtaxat, sed instituti
 Cosmam habens, qui eandem cum ipso edu
 nem ac disciplinam habuerat. Itaque Iohann
 bæ Lauram diuinum planè monasterium rep

ad hostis pedes sese abiecit, maiorem in modum
 colorans ut se in ouium earum, quæ illic verfaban-
 tur numerum adscriberet. Quæ quidem re ouilis
 presertim mirificè exhilaratus, eum suscepit & tan-
 tum Domino gratia præuētum beatum prædicauit.
 Cuius propter vitæ splendorem doctrinæque præ-
 stantiam nouitium illum vni ex magnis senibus,
 cuius ductu ac magisterio per Dei viam sine vlllo
 vni uincederet, committere conaretur, ille quam-
 uis in omni virtutum genere maximè insignis, regen-
 dario viro, tantaque eruditionis gloria prædico-
 narym se esse affirmauit. Hoc igitur prætermis-
 sissimè alterum & tertium ad se vocauit: sed
 omnes ad vnum Iohannis instituendi curam depre-
 catione: atque à se reiecerunt. Tandem post mul-
 tum quidam morū grauitate ac doctrina præ-
 stantus prompto alacriq̃ue animo, promptum & a-
 ccuratum Iohannem suscepit: & diuturno temporis
 spatio per omne tentationis & experimenti genus
 eum perduxit. Iohannes verò nequaquam se in-
 obediem, nequaquam rebellem, præbebat, sed quid-
 am imperatū esset sine vlla reculatione aut mur-
 murare obibat.

Atque ut senex pugilem suum maioribus obedi-
 entiam certaminibus assuefaceret, quid comminisci-
 per multas sportas, quas pro opere habebant, in-
 eum collectis hoc prætextu vitur Iohannem sic
 loquens: Audiui, fili, sportas Damasci cariùs,
 in Palestina partibus vendi. Multis porrò, ut
 te, rebus indigemus. His itaque acceptis, illuc,
 quam celerrimè poteris proficiscere, neque vel o-
 mni quidem minoris eas vende, quàm tibi impero.
 tuam porrò duplo quàm par erat, maius ipsi
 præbebat. Hinc imperio minimè aduersatus est,

Suscipitur in monasterio.

Egregia Iohannis obedientia & humilitas.

Hh 4 nec

nec imperantis sermonem sibi discutiendum putavit: sed obedientia tãquã alis quibusdam iniunctus, huiusmodi fascem in humeros tollit ac Damascum petit. Qua in vrbe qui prius insignis & clarus erat, laceris indutus vestibus & squalore oblecturum peragrabat vt sportas suas venderet. Cum autem tur nimium eas æstimaret omnium probis & contumelijs exagitatus nihil præter sui risum accipiebat. Vnus autem ex ijs, qui quondam illi ad hanc dignitate cõstituto seruiuerat, in cognitionem veniẽs grauiissimo sanè dolore saucius quod tanta aliquando claritate & honore cõspicuum tremamacie & squalore horrido confectum videret, tãquã ignotus accedens sportas emittendoque, quod ab illo postulatum erat, pretio commisit. Quo accepto generosus ille vir victoriam iusdam instar, humi prostrato aduersario, bonæ inanis gloriæ ac superbiæ tentatione deuicta uertitur.

Enimuerò Iohanni monachus quidam uocatus erat qui terrestrem peregrinationem cum cetero micilio commutarat. Is autem carnalem vitam reliquerat, qui huiusmodi calamitate profraternam mortem impatiẽtissimo animo susceperat. Cumque Iohannes illum consolaretur & lacrimis varijs à mœrore & nimio luctu reuocaret, tãquã rēderet, is qui in luctu versabatur, summum precibus ab eo petere cœpit, vt aliquod cœlestis carmen recreandi animi causa conderet. Cuius precibus Iohannes senis mādaturum pertimesceret, modo eius petitioni morem gerere voluit. Tandem uero importunis precibus expugnatus præcipuum rem istam se arcanam habiturum promittente, hanc nes carmen modulari cœpit, quod ad hanc

Egregia tantissimi viri obedientia.

dem omnium cātu celebrabatur, nimirum *Vanitas*
humana. Aberat autem tunc quidem à cella
 sed postea superueniens cum modulatum il-
 lus carminis sonum foris audiret, ingenti cum ira
 irrumpebat: Siccinè, ait, veterum tuarū pol-
 licationum oblitus, pro eo quòd in luctu & mœ-
 stitia versari debebas, diffusus gaudio sedes, & de-
 locas ex cantu captas? Hęc dicens simulque excusa-
 tionem omnem, quam Iohannes adferebat, reijciēs,
 eum à cella exturbavit. Tùm verò vir sanctus,
 graviori, quàm is qui fratrem amiserat, luctu op-
 pressus animum in omnes partes versabat quomo-
 do senem sibi conciliaret. Tandem ad alios quos re-
 ligio virtute superiores esse norat, accedit, eosque
 consolandum senis illius animum deprecatores
 abierunt. Abierunt illi sed senem illū inexorabilem
 inveniunt. Cumque quisquam ex illis diceret: Li-
 ber tibi quidem aliud ei, qui peccauit, obedientiæ
 mandatum iniungere, nullo tamè modo à tuo con-
 uentio remouere, ille respondit: Hoc mandatum
 illi, siquidem inobediētiæ veniam dari sibi cu-
 rasti, constituo, vt Lauræ ambitum peragens suapte
 monasticarum cellarum sordes atque excre-
 scentia purget. Hęc illi vt audierunt pudore suffusi
 recesserunt, senis illius rigiditatem ac du-
 riciam ad stuporem vsq; mirantes. Quibus cum Io-
 hannes occurrisset, patris de se sententiam sciscita-
 uit. Illi autem tantam senis acerbicatem esse re-
 cognoscere debant vt ea ipsis stuporem comoueret, seque,
 vt ipsius sententiam exponerent, pudore quodam
 prohiberi. At ille etiam atque etiam, vt eam aperi-
 re petebat. Cuius precibus comoti turpem illam
 purgationem commemorant. Qua audita, præter
 eorum expectationem, maximoperè dele-

H h s status,

En ve vir san-
 ctus à senem
 exerceatur.

Vide mirabilem tantiviri humilitatem.

status, hoc sibi facile ac perquam iucundum esse adseruit. Confestim itaque conquisitis instrumentis ad repurgandas faeces accommodatis, ad illius cellam, cui senis vicinus erat, accedit, eamque ingressus, manus illas, quas prius multis suauibus vnguentis perfuderat, contaminare cepit, dexteramque illam à Deo curatam (ò singularem viri humilitatem) coeno ac stercore conspergit. At senes compta Iohannis ingenti obsequendi promptitudine, mox aduolans ipsum amplexus est, atque de collo pendens, manusque & oculos atque humeros osculans, ait: O quantum beatae obedientiae & humilitatis pugilem in Christo genui. Iohannes autem ex senis verbis rubore affectus pronasque, pauimentumque lachrymis rigabat. Non enim parentis sermonibus inflabatur, nec ad senis carmina intumescere, sed amplius depressus animam suam quam maximè conterebat.

Beati virgo apparet seni in somnis.

Non multum temporis intercessit, cum senis in somnis illa omnium laude celebratissima & preciosa virgo apparet, aitque ad eum: Ecquid fontem eum obstruxisti, qui tam suauem tamque copiosum & nectareum laticem profunderet? Fontem fluere sine. Fluet enim vberibus in vniuersum terrarum orbem peragrabit, haereticis maria operiet, eaque in admirandam dulcedinem conuertet. Manè itaque is qui hoc arcanum accipere Iohannem accersens, quae à gloriosa Dei genitrice audierat, ei exposuit, atque ut ingentem pietatis meditationem quam corde perceperat, libenter eruclaret, hortatus est: sibi que ignoscere quod pro sua (vt dicebat) rusticitate illi imperamento fuisset.

Ab eo itaque tempore Iohannes diuino...

multiplicatus, eos omni eruditione ac pietate refertos
 edidit libros, qui tantæ omnibus admirationi sunt.
 Porro ad huiusmodi labores hortatoré & extimu-
 lantem egregiū habebat Cosmam, qui propter sin-
 gularem eruditionem ac prudentiam à Hieroso-
 lymitano Patriarcha ad Maium Episcopatum vi-
 catus est. Iohannes verò ab eodem Hierosoly-
 mitanæ ecclesiæ gubernatore ad Presbyterij digni-
 tatem vocatus quia sapientiæ amore incredibili ar-
 det, gratissima illi solitudinis requie concessa,
 permillum, ut quos iã antè magno studio ac labore
 codices elaborauerat, ad incudè reuocaret. Et sanè
 quous in ipsius lucubrationes cum iudicio incu-
 derent, speculationū altitudinē ac dictionis elegan-
 tiam cū admirabili grauitate cōiunctam facillè per-
 cipiet. Iam verò ipse pro pietatē zelū, quis nō ex
 nobis monumētis contemplabitur, quoniamque pa-
 tris sapientiæ diuitias cunctis distribuerit? Ipsū
 tamē diuinus zelus eò impulit, ut supra leges diui-
 nas pugnas, è Damasco prius, ac postea è Palæstina,
 qui diuinas imagines in vrbe Constantinopoli-
 tana euertebat, contumelijsq; afficiebat, impeteret.
 Quis quidē nomine ille quoque magnæ vrbs alum-
 nus, qui idem cum primo martyre nomen habebat,
 cuiusque, ut ille pro Christo, sic pro ipsius imagine,
 in cælum ascendit, diuinum virū ac diuini-
 tatis appellat. Quamuis autē summo sacerdo-
 tibus immixtus non fuerit, martyrij tamē corona cin-
 ctus peripicere licet, utpotè qui propter pietatis
 religionis defensionem dextera manu priuatus
 fuit. Cū igitur ad hunc modū religiosæ vitæ cur-
 sulū confecisset, tandem vinculis mortalitatis so-
 lutus ad Christū migravit, quē nunc non in effigie,
 sed facie ad faciem æternū beatus contemplatur.

VITA

Iohānes na-
 uat operam
 conscriben-
 dis libris.

Iohānes or-
 dinatur Pre-
 sbyter.

Is fuit Ste-
 phanus io-
 nior.